

[Niels Ravn.]

møder. Det er muligt, at vi kommer til at afholde endnu et udvalgmøde — selv om det måske ikke lige netop angår det, den højtærede minister mener jeg har i tankerne i øjeblikket — for der er et problem, som jeg tror vi kommer til at drøfte endnu en gang, og som jeg senere skal komme tilbage til.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 1, der er stillet af et mindretal, må jeg anbefale, at man stemmer imod det, skønt jeg i og for sig har en vis sympati for dele af dets indhold, der går ud på at give kommunerne en vis valgfrihed med hensyn til hundeafgiftens størrelse — jeg var inde på problemet under lovforslagets første behandling — men på den anden side mener jeg, at den udligning imellem hovedstadsområdet og købstæderne, som lovforslaget er udtryk for med sin bestemmelse om ensartet hundeafgift i de to områder, er principielt rigtig, og da man i mindretallets ændringsforslag fastholder forskellen i afgifternes størrelse imellem hovedstadsområdet og købstæderne, må jeg alligevel anbefale at stemme imod mindretallets ændringsforslag.

Hvad angår de øvrige ændringsforslag, som er stillet af flertallet og tiltrådt af ministeren, har jeg nogle få bemærkninger.

Det glæder mig, at man har bevaret bestemmelsen om, at dersom der i en husstand på landet kun holdes én hund, skal der uanset dennes størrelse ikke svares hundeafgift, og således som lovforslaget bliver affattet, må det også være sådan, at på landet er den ene hund afgiftsfri, uanset om der holdes 2 eller flere hunde. Jeg tror, den højtærede minister har givet udtryk for en anden opfattelse på dette område. Men man lader altså den bestemmelse i den gamle lov falde bort, hvori der står, at holdes der på landet mere end én hund, er de alle afgiftspligtige, og der står udtrykkeligt i den foreslåede § 2, at holdes der i samme husstand mere end én afgiftspligtig hund, svares der dobbelt afgift af

dem alle — jeg understreger én afgiftspligtig hund — det kan altså ikke omfatte den ene afgiftsfri hund, den er ude af billedet, den er afgiftsfri under alle forhold, og så betaler man for nr. 2, nr. 3 o. s. v. Det vil altså sige, at på landet er under alle forhold én hund afgiftsfri, selv om man eventuelt holder 10 hunde.

Ændringsforslag nr. 3 er en naturlig følge af, at man fortsat under iagttagelse af visse regler må binde en hund; det er en ganske logisk følge af denne ændring.

Ændringsforslag nr. 4 er en skærpelse både i forhold til den gældende lov og i forhold til den højtærede ministers forslag. Der var fra første færd i udvalget enighed om, at man ville skærpe bestemmelserne angående de omstrefjende hunde, og det er det, dette ændringsforslag giver udtryk for, idet man udvider det tidsrum, hvori de i loven nærmere omtalte hunde skal holdes indespærret eller forsvarligt bundet — dette sidste udtryk bliver altså stående i lovforslaget — efter de retningslinjer, som det ærede medlem hr. Hjortnæs nævnte.

Så kommer vi til ændringsforslag nr. 5 til den foreslåede § 12, som indfører noget nyt i lovforslaget. I ministerens lovforslag lød § 12 ganske enkelt:

„Det er forbudt til stadighed at holde en hund bundet.“

Vi blev i udvalget hurtigt klar over, at der måtte noget mere til; dette „til stadighed“ kunne ikke stå alene, og i relation til udvalgets ønske om at begrænse antallet af omstrefjende hunde mest muligt, ja, helst afskaffe dem, var man betænkelig ved under alle forhold at forbyde at binde en hund, i hvert fald i visse tidsrum. Der kan meget godt tænkes den mulighed, at man har en hund, som i og for sig godt kan gå løs; der er ingen risiko ved det; i de lyse dagtimer er den under kontrol; men så binder man den i det tidsrum, hvor den ifølge loven skal være indespærret eller holdes bundet.

Der har altså været en vis konflikt, kan man sige, i vore sind mellem på den ene